I de forenede sager 81-88/74

GIULIANO MARENCO, ROSA-MARIA MARENCO, FØDT GUIDA, PIERO RAVAIOLI, DORANGELA VAN LOO, FØDT LUCIONI, BERNHARD VON WÜLLERSTORFF UND URBAIR, ROLF WERNER, PIETER ALBERTI OG KONRAD BAUMANN, repræsenteret af advokat ved Cour d'Appel, Bruxelles, Marcel Grégoire, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Tony Biever, 83, boulevard Grande-Duchesse Charlotte,

sagsøgere,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, repræsenteret af sin juridiske rådgiver Raymond Baeyens, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Kommissionens juridiske rådgiver, Pierre Lamoureux, 4, boulevard Royal,

sagsøgt,

angående annullation af Kommissionens beslutninger af 22. oktober 1973 om udnævnelse af Piero Burigana, Francesco Conte, Eduardo Capuano, Raffaele de Santis, Claudio Guida, Francesco Pettini, Vito Saccomando, Carlo Savoini og Dario Tosi til de stillinger som ekspeditionssekretærer, der var omhandlet i stillingsopslagene COM/943/72, COM/396/72, COM/646/72, COM/938/72, COM/939/72, COM/931/72, COM/940/72, COM/947/72 og COM/948/72 samt annullation af alle hertil knyttede beslutninger såvel som af afvisningen af de i denne anledning fremsatte klager,

afsiger

DOMSTOLEN (første afdeling)

sammensat af: afdelingsformanden R. Monaco, dommerne J. Mertens de Wilmars og A. O'Keeffe (refererende),

generaladvokat: J.-P. Warner
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og parternes anbringender under skriftvekslingen kan sammenfattes således:

I — De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb

I andet halvår af 1972 opslog Kommissionen følgende stillinger som ledige: COM/943/72, COM/396/72, COM/646/72, COM/938/72, COM/939/72, COM/931/72, COM/940/72, COM/947/72 og COM/948/72. Det drejer sig om stillinger som ekspeditionssekretær i kategori og stillingsgruppe A 5 - A 4 i generaldirektoratet for landbrug, generaldirektoratet for industri, teknologi og videnskab, generaldirektoratet for sociale spørgsmål samt generaldirektoratet for forbindelser med tredjelande.

Den 22. oktober 1973 besluttede Kommissionen at besætte disse stillinger i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 2 og dertil at udnævne Piero Burigana, Francesco Conte, Eduardo Capuano, Raffaele de Santis, Claudio Guida, Francesco Pettini, Vito Saccomandi, Carlo Savoini og Dario Tosi, der alle er italienske statsborgere og hidtil havde fungeret i de omhandlede stillinger med status som midlertidigt ansatte.

En række tjenestemænd i lønklasse A 6, der arbejdede i forskellige direktorater og tjenester ved Kommissionen, indgav derpå en klage i medfør af vedtægtens artikel 90, først og fremmest med det formål, at Kommissionen skulle trække sine udnævnelsesbeslutninger tilbage. Det drejede sig om Giuliano Marenco, med klage dateret den 18. januar 1974, fru Rosa-Maria Marenco, den 18. januar 1974, Piero Ravaioli, den 22. januar 1974, fru Dorangela Van Loo, den 18. januar 1974, Bernhard von Wüllerstorff und Urbair, den 20. januar 1974, Rolf Werner, den 18. januar 1974, Pieter Alberti, den 21. januar 1974 og Konrad Baumann, den 30. januar 1974.

Kommissionen afviste disse klager ved skrivelser af 30. juli 1974.

Den 28. oktober 1974 har hver af sagsøgerne idgivet klage for Domstolen.

Disse klager er registreret på Domstolens justitskontor samme dag.

Ved kendelse af 5. december 1974 har Domstolen (første afdeling) bestemt, at de forskellige sager skal forenes.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har første afdeling besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Parternes påstande

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstand:

1. Annullation af sagsøgtes beslutninger af 22. oktober 1973 om udnævnelse af P. Burigana, F. Conte, E. Capuano, R. de Santis, C. Guida, F. Pettini, V. Saccomandi, C. Savoini og D. Tosi til de stillinger som ekspeditionssekretærer, som var omhandlet i stillingsopslagene COM/943/72, COM/396/72, COM/646/72, COM/938/72, COM/939/72, COM/931/72, COM/940/72, COM/947/72 og COM/948/72.
2. Annullation af alle beslutninger, der ligger før og/eller samtidig med de

under 1) omhandlede udnævnelsesbeslutninger, og som knytter sig hertil, særligt beslutningerne om, at proceduren i vedtægtens artikel 29, stk. 2 og ikke udvælgelsesproceduren skulle anvendes ved besættelsen af de ledige stillinger.

3. Annullation af de beslutninger om afvisning af sagsøgernes klager, som meddeltes dem ved skrivelser af den 30. juli 1974.
4. Sagsøgte tilpligtes at bære sagens omkostninger.

Kommissionen har nedlagt følgende påstand:

1. Principalt afvisning, subsidiært frifindelse.
2. Sagsøgerne tilpligtes at bære sagens omkostninger i det omfang de ikke i henhold til artikel 70 i procesreglementet for Domstolen skal afholdes af institutionen.

III — Parternes søgsmålsgrunde, indsigelser og øvrige anbringender

a) Vedrørende formaliteten

Kommissionen har anført, at to af sagsøgerne, Pieter Alberti og Konrad Baumann, hverken er søgsmålskompetente eller har nogen personlig interesse i sagen. De har nemlig indgivet ansøgning om afskedigelse, og denne var imødekommet og blevet endelig, før de indbragte deres klager for Domstolen.

De øvrige sagsøgere har endvidere ingen personlig og direkte interesse i sagen, efter som de ikke har ansøgt om alle de ledige stillinger. Faktisk er der kun indgivet følgende ansøgninger: stillingerne i opslag COM/396/72 har været søgt af Bernhard von Wüllerstorff und Urbair, Rolf Werner og fru Rosa-Maria Marenco, COM/646/72 af Pieter Alberti, Bernhard von Wüllerstorff und Urbair og Rolf Werner, COM/938/72 af Konrad Baumann, COM/939/72 af Rolf Werner, COM/943/72 af Bernhard von Wüllerstorff und Urbair samt COM/947/72 af Dorangela Van Loo. Der har ikke været ansøgere til stillingerne i opslag COM/931/72 og COM/948/72.

Marenco og Ravaioli har ikke søgt nogen af stillingerne.

Endelig er der visse af sagsøgernes ansøgninger, der ikke kan tages i betragtning som følge af de særlige kvalifikationskrav, der stilles i visse af stillingsopslagene.

Sagsøgerne har svaret, at Albertis og Baumann's ansøgninger om afskedigelse ikke er til hinder for, at disse har kompetence til at anlægge sag i henhold til vedtægtens artikel 90 og 91, der gælder såvel for nuværende som for forhenværende eller »potentielle« tjenestemænd. Disse to sagsøgere har også søgsmålsinteresse, eftersom de var tjenestemænd på det tidspunkt, da de omstridte beslutninger blev truffet og deres administrative klager blev indgivet, og eftersom de kunne have deltaget i udvælgelsesprøverne, hvis disse var blevet afholdt.

Det er uvæsentligt, om alle sagsøgerne har søgt hver enkelt af de omstridte stillinger (Marenco og Ravaioli har ikke lovligt kunnet søge, eftersom de ikke opfyldte anciennitetsbetingelsen i artikel 45, stk. 1, 2. afsnit). Deres interesse består i, at de kunne have deltaget i udvælgelsesprøverne, om disse havde fundet sted, samt at de kan drage nytte af de annullationsdomme, der vil blive afsagt.

Endeligt er det alene udvælgelseskomiteen, der kan fastsætte listen over de ansøgere, der opfylder kravene i stillingsopslaget. Dette er i øvrigt et realitets- og ikke et formalitetsspørgsmål.

Sagsøgte har hertil svaret, at en person kun har søgsmålsinteresse i det omfang, en dom, der giver ham medhold, vil sikre ham en beskyttelse enten øjeblikkeligt eller på et bestemt senere tidspunkt. Denne regel, der er almindeligt aner-

kendt i staternes retspraksis, er vægtigere end sådanne principper, som går ud på, at det er datoen for stævningens indgivelse, der er afgørende for bedømmelsen af sagsøgerens søgsmålsinteresse. Sagsøgernes anbringender i modsat retning har ingen relevans. Særligt har de to sagsøgere, der er blevet afskediget efter ansøgning, ikke haft nogen som helst ønske om på ny at arbejde i Kommissionen. Med hensyn til Marenco og Ravaioli kan disse ikke med føje bestride besættelsen af de stillinger, som de ikke på normal vis selv ville kunne gøre krav på på det tidspunkt, hvor stævningen blev indleveret. Endelig er der andre af sagsøgerne, der ikke har nogen søgsmålsinteresse, for så vidt som de ikke har de nødvendige kvalifikationer, som anført i stillingsopslagene.

b) Vedrørende den første søgsmålsgrund

Sagsøgerne har gjort gældende, at vedtægtens artikel 29, stk. 2 er blevet tilsidesat, idet midlertidigt ansatte er blevet udnævnt ved de omstridte beslutninger. Denne bestemmelse, der ved ansættelse af tjenestemænd i lønklasserne A 1 og A 2 samt i særlige tilfælde for ansættelse i stillinger, der kræver specielle kvalifikationer, indeholder hjemmel for en anden procedure end udvælgelsesproceduren, finder imidlertid kun anvendelse på ansøgere, der endnu ikke er i tjeneste hos Fællesskaberne.

Kommissionen har svaret, at i dom af 5. december 1974 (Van Belle mod Rådet, sag 176/73, Sml. 1974, s. 1361) har Domstolens første afdeling forkastet dette anbringende, fordi den mulighed, der her er for at gå uden om udvælgelsesproceduren, ellers ville blive begrænset på en måde, der »hverken ville være rimelig eller i overensstemmelse med tjenestens interesse«.

Sagsøgerne har med hensyn til den citerede dom anført, at de ønsker at overlade afgørelsen vedrørende denne første søgsmålsgrund til Domstolen.

c) Vedrørende den anden søgsmålsgrund

Sagsøgerne har gjort gældende, at vedtægtens artikel 29, stk. 2 er blevet tilsidesat, fordi dens anvendelse forudsætter, at visse formelle og materielle betingelser skal være opfyldt, hvilket ikke har været tilfældet i denne sag.

Det fremgik nemlig ikke af stillingsopslagene, at artikel 29, stk. 2 kunne anvendes, og at der til de pågældende stillinger stilledes krav om specielle kvalifikationer. De har endvidere ikke været bekendtgjort i EFT.

Beslutningen om at anvende artikel 29, stk. 2 har ikke været begrundet. Det er ikke engang blevet anført, at den normale procedure med udvælgelsesprøve efter artikel 29, stk. 1 »in fine« ikke skulle anvendes.

Endelig må den anvendte procedure kun bruges i særlige tilfælde. Ikke desto mindre fremgår det af selve stillingsopslagenes affattelse, at der i dette tilfælde ikke var tale om stillinger, der krævede sådanne specielle kvalifikationer, at de kun kunne besættes gennem er særlig procedure, men sådanne kvalifikationer, der normalt kræves i en stilling som ekspeditionssekretær. Da det altså ikke drejede sig om et særligt tilfælde, burde de tjenestemænd, der blev udnævnt, have gennemgået en intern udvælgelsesprøve.

Kommissionen har svaret, at hverken artikel 4, stk. 2 og 3 eller nogen anden vedtægtsbestemmelse fastsætter, hvad et stillingsopslag skal indeholde. Det er tilstrækkeligt, at eventuelle ansøgere modtager en nøjagtig beskrivelse af stillingen, arbejdets art og de nødvendige kvalifikationer.

De forslag til beslutning, som blev forelagt Kommissionen til godkendelse, og som findes i de udnævnte tjenestemænds aktmapper, er meget fyldestgørende begrundet, således at den normale legalitetskontrol kan udøves.

Hvad særligt angår beskrivelsen af arbejdets art i stillingsopslagene er hver enkelt stillings særegenheder omhandlet i Kommissionens brev af 30. juli 1974.

Hertil har *sagsøgerne* svaret, at de omhandlede formkrav fremgår omend ikke udtrykkeligt så dog forudsætningsvis af vedtægten samt af almindelige principper. Særligt må der her henvises til vedtægtens artikel 4, stk. 2 og 3 og artikel 1, stk. 2 og 3 i dens bilag III. Heri fastslås det i øvrigt selvindlysende princip, at man kun gennem en hensigtsmæssig bekendtgørelse kan give alle, der kan ansøge, underretning om at proceduren er indledt. Skal artikel 29, stk. 2 finde anvendelse, må denne bekendtgørelse ske på den måde, at stillingsopslaget eller enhver senere akt, hvoraf det fremgår, at denne procedure skal anvendes som følge af, at der kræves specielle kvalifikationer til den pågældende stilling, offentliggøres i EFT. Der skal altså sammenlignes med den fremgangsmåde, der følges ved en almindelig udvælgelsesprøve, som i øvrigt er den eneste måde, hvorpå personer, der kommer udefra, kan ansættes som tjenestemænd.

Hvad angår spørgsmålet om artikel 27, stk. 1, må generaladvokatens forslag til afgørelse i dom af 26. maj 1971 (Bode mod Kommissionen, sag 45 og 49/70, Rec. 1971, s. 465) lægges til grund, da årsagerne er ens. Det kan ikke antages at være ligegyldigt, hvorledes sagsøgtes administration har fået kendskab til, at de udnævnte personer var ansøgere, og om der ville have meldt sig ansøgere udefra, hvis de havde fået oplysning om, at de kunne søge.

Den oven for nævnte dom fastslår begrundelsespligten. Men sagsøgte begår her en fejl, idet den formelle pligt til at begrunde, hvorefter enhver akt skal angive sine grunde — hvilket er det eneste, det drejer sig om her, i betragtning af at artikel 29, stk. 2 har karakter af undtagelse — forveksles med kravet om, at ingen forvaltningsakt kan træffes uden lovgrund, hvilket er et materielt spørgsmål.

De materielle betingelser må i henhold til generaladvokatens forslag til afgørelse i den ovenfor nævnte sag antages udelukkende at ligge i kravet om, at en ledig stilling kun kan besættes gennem en særlig udvælgelsesprocedure, såfremt den kræver særlige kvalifikationer. Hvis det måtte anerkendes, at de kvalifikationer, der fremgik af de omstridte stillingsopslag, er sådanne som omhandlet i artikel 29, stk. 2, ville bestemmelsen kunne anvendes i alle tilfælde. Bortset herfra må det spørges, om disse stillinger tidligere er blevet besat ved normale fremgangsmåder? Sagsøgte har ikke svaret på dette spørgsmål. Det bør alene være i stillingsopslagene, hvor oplysning kan søges om de fornødne kvalifikationer; de betragtninger (forslag til beslutningerne, der er forelagt til Kommissionens godkendelse), som er udsendt efter at beslutningen om at anvende artikel 29, stk. 2 faktisk var truffet, har ingen betydning. Det paritetiske samarbejdsudvalg har dog også ved hver udvælgelsesprøve med alle stemmer på nær en taget afstand fra, at denne fremgangsmåde anvendes. De under skriftvekslingen påberåbte grunde for, at de omstridte stillinger forudsætter specielle kvalifikationer, kan anføres for enhver stilling som ekspeditionssekretær, men de betyder særligt, at kun den, der er specialist og samtidig har praktisk erfaring på området, kan udnævnes i en stilling; på denne måde vil den særlige procedure i artikel 29, stk. 2 efterhånden blive den normale ansættelsesprocedure. Endeligt må det spørges, hvorfor det i forslaget til beslutningerne er blevet fundet uhensigtsmæssigt at afholde interne udvælgelsesprøver og almindelige udvælgelsesprøver?

Kommissionen har indvendt, at et stillingsopslag ikke kan indholde en detaljeret beskrivelse af det løbende eller kommende arbejde i de pågældende tjenestegrene eller af de nærmere regler for ansættelsen, hvis senere anvendelse med god grund kan forudses. Vedtægten bestemmer intet om, at en eventuel iværksættelse af en udvælgelsesprocedure — bortset fra interne udvælgelsesprøver

— skal offentliggøres i EFT. Offentliggørelsen er i øvrigt uforenelig med selve formålet med den særlige procedure i artikel 29, stk. 2 og savner praktisk mening, da antallet af potentielle ansøgere til disse stillinger pr. definition er meget begrænset, og da institutionen frit kan vælge. Bortset herfra blev størstedelen af de omstridte stillinger oprettet i 1972 på forventet efterbevilling på budgettet for 1973 og har derfor pr. definition ikke tidligere kunnet besættes gennem en udvælgelsesprocedure i henhold til artikel 29, stk. 1.

d) Vedrørende den tredje søgsmålsgrund

Sagsøgerne har gjort gældende, at vedtægtens artikel 7 og 27, stk. 3 er overtrådt, idet disse artikler bestemmer, at ingen stilling kan forbeholdes borgere fra en bestemt medlemsstat, og at enhver udnævnelse skal ske uden hensyntagen til statsborgerskabet. Der er derfor tale om magtfordrejning, når de omstridte stillinger er blevet forbeholdt personer med italiensk statsborgerskab. I Kommissionens svar af 30. juli 1974 hedder det da også blandt andet: »... ved udvælgelsen blandt de italienske statsborgere af de ansøgere, der opfylder de særlige kvalifikationer, skal ansættelsesmyndigheden ...«. De stillinger, der blev besat ved de anfægtede beslutninger, udgjorde en del af mere end 20 stillinger, som Rådet oprettede i slutningen af 1972 for til gunst for Italien at genoprette den geografiske ligevægt i sagsøgtes tjenestegrene.

Kommissionen har svaret, at selv om de arbejdsopgaver og nødvendige kvalifikationer, der var anført i stillingsopslagene, for tre af stillingernes vedkommende bl.a. vedrørte italienske problemer, var der dog som helhed ikke tale om, at særlige stillinger blev forbeholdt en enkelt medlemsstats statsborgere, men snarere om, at ansættelsesmyndigheden rådede bod på en velkendt geografisk uligevægt på den måde, at den blandt de ansøgere, der fuldt ud opfyldte de specielle kvalifikationer for de stillinger, der skulle besættes, valgte ansøgere med dette statsborgerskab. Denne fremgangsmåde er i overensstemmelse med vedtægtens artikel 27, stk. 1, fordi den dels garanterer den geografiske ligevægt ved Kommissionens tjenestegrene, som det også er anerkendt i Domstolens domme (første afdeling) af 15. december 1966 (Serio mod Kommissionen 62/65, Rec. 1966, s. 813) og af 6. maj 1969 (Reinarz mod Kommissionen, 17/68, Rec. 1969, s. 61) og dels tjenestens interesse.

Sagsøgerne har hertil svaret, at det fremgår af de forskellige skriftlige meddelelser fra sagsøgte, at ikke blot er der blevet taget hensyn til statsborgerskabet ved de anfægtede udnævnelser, men derudover er de omstridte stillinger blevet forbeholdt italienske statsborgere. Dette fremgår klart af den anvendte fremgangsmåde: først har man ansat et vist antal som midlertidigt ansatte, og derefter har man ved en procedure uden udvælgelsesprøve, nemlig den i artikel 29, stk. 2 omhandlede, ansat de pågældende i de omstridte stillinger. Statsborgerskabet har været det eneste kriterium, hvilket kan forklare, at der ikke har været afholdt nogen udvælgelsesprøve, og at der ikke har været offentliggjort noget stillingsopslag, således at også ansøgere udefra kunne melde sig. Af disse betragtninger fremgår klart, at der er tale om magtfordrejning. Det er ikke tjenestens interesse, der er blevet taget hensyn til, men faktorer der er den ganske uvedkommende: ansøgere med et vist statsborgerskab og blandt disse bestemte personer.

Kommissionen har indvendt, at den i overensstemmelse med budgetmyndigheden, Rådet, har måttet oprette tyve stillinger i stillingsgruppe A 5 - A 4 udover listen over antallet af stillinger. Men i almindelighed begrænser Kommissionen såvidt muligt anvendelsen af proceduren i artikel 29, stk. 2. Det var nødvendigt, at den, før Fællesskabet af de seks medlemslande blev udvidet til ni, fandt en løsning på den manglende geografiske ligevægt, som var særdeles iøjnefaldende, efter at de udøvende myndigheder var blevet slået sammen, og som fremgik af de statistikker, den udarbejdede.

Da det fremgår af aktmapperne for de tjenestemænd, der blev udnævnt ved beslutningerne af 22. oktober 1973, at de omstridte meddelelser om ledige stillinger var blevet slået op i de andre institutioner i medfør af vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra c), har Domstolen anmodet Kommissionen om at oplyse, på hvilke datoer dette skete. Kommissionen har hertil oplyst, at

stillingen COM/943/72 var opslået fra den 7. til den 25. 5. 1973

stillingen COM/396/72 var opslået fra den 6. til den 20. 6. 1973

stillingen COM/646/72 var opslået fra den 6. til den 20. 6. 1973

stillingen COM/938/72 var opslået fra den 6. til den 20. 6. 1973

stillingen COM/939/72 var opslået fra den 6. til den 20. 6. 1973

stillingen COM/931/72 var opslået fra den 14. 4. til den 3. 5. 1973

stillingen COM/940/72 var opslået fra den 6. til den 20. 6. 1973

stillingen COM/947/72 var opslået fra den 13. til den 27. 3. 1973

stillingen COM/948/72 var opslået fra den 13. til den 27. 3. 1973

Sagsøgerne repræsenteret af advokat ved Cour d'Appel i Bruxelles, Marcel Grégoire, og Kommissionen, repræsenteret af sin juridiske rådgiver Raymond Baeyens som befuldmægtiget, har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 25. september 1975.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 16. oktober 1975.

Præmisser

1 I disse sager, der er anlagt ved stævninger af 28. oktober 1974, indgået til Domstolens justitskontor samme dag, er der nedlagt påstand om annullation af Kommissionens beslutninger af 22. oktober 1973 om udnævnelse af P. Burigana, F. Conte, E. Capuano, R. de Santis, C. Guida, F. Pettini, V. Saccomandi, C. Savoini og D. Tosi til de stillinger som ekspeditionssekretærer i kategori og stillingsgruppe A 5 - A 4, der var omhandlet i stillingsopslagene COM/943/72, COM/396/72, COM/646/72, COM/938/72, COM/939/72, COM/931/72, COM/940/72, COM/947/72 og COM/948/72;

2 disse udnævnelser er foretaget i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 29, stk. 2, hvorefter der blandt andet i særlige tilfælde, hvor der kræves specielle kvalifikationer, kan anvendes en anden procedure end udvælgelsesproceduren.

Vedrørende formaliteten

3 Sagsøgte har først gjort gældende, at sagerne 87/74 og 88/74 bør afvises af den grund, at sagsøgerne i disse søgsmål ikke længere havde status som tjenestemænd på det tidspunkt, da sagerne blev anlagt, idet de efter ansøgning var blevet afskediget med virkning henholdsvis fra 1. marts og 1. oktober 1974;

4 disse to sagsøgere har anført, at de har søgsmålsinteresse, fordi de var tjenestemænd på det tidspunkt, da de anfægtede beslutninger blev truffet og ligeledes på det tidspunkt, da sagen blev indledt ved deres administrative klage, samt fordi de som de øvrige sagsøgere under alle omstændigheder ville have kunnet deltage i udvælgelsesprøver, om sådanne var blevet afholdt.

5 udtrykket »de af denne vedtægt omfattede personer« i vedtægtens artikel 90 og 91 vedrører ikke blot de tjenestemænd, der for tiden er i tjeneste, men også forhenværende tjenestemænd samt eventuelle ansøgere til en stilling;

6 en forhenværende tjenestemand kan imidlertid kun anlægge sag i medfør af disse bestemmelser, såfremt han har en personlig interesse i den anfægtede akts annullation;

7 dette er ikke tilfældet for en tjenestemand, der ved sin afskedigelse efter ansøgning har udtrykt ønske om ikke længere at tilhøre den institution, i hvilken de stillinger var ledige, som blev besat ved den anfægtede akt;

8 af disse grunde vil søgsmålene 87/74 og 88/74 være at afvise.

9 Sagsøgte har desuden bestridt de syv øvrige sagsøgeres personlige og direkte interesse med den begrundelse, at ingen af dem har søgt samtlige de stillinger, som blev besat ved de omstridte beslutninger, og at visse af dem ikke engang har ansøgt om en eneste af disse stillinger.

10 Disse sagsøgeres søgsmålsinteresse beror på det forhold, at de, såfremt sagsøgte havde gennemført en udvælgelsesprøve inden for institutionen i medfør af artikel 29, stk. 1, litra b), ville have kunnet søge de stillinger, som de ikke havde søgt på det tidspunkt, da en procedure med henblik på eventuel forfremmelse eller forflyttelse fandt sted;

11 denne indsigelse kan derfor ikke tages til følge.

12 Endelig har sagsøgte gjort gældende, at de omhandlede stillingsopslag netop som følge af de særlige krav, der stilledes med hensyn til kvalifikationer, udelukkede, at visse sagsøgeres ansøgninger kunne tages i betragtning.

13 Dette anbringende har Kommissionen ikke engang forsøgt at godtgøre, således, som det påhviler den;

14 sagerne 81-86/74 vil derfor være at antage til realitetsbehandling.

Vedrørende realiteten

15 Sagsøgerne har gjort gældende, at de anfægtede beslutninger ikke kan have hjemmel i artikel 29, stk. 2, fordi denne bestemmelse kun tager sigte på ansættelse af personer, som endnu ikke er i Fællesskabernes tjeneste, og fordi den ikke kan finde anvendelse, når der ved besættelse af en ledig stilling rettes henvendelse til ansatte, som allerede er i tjeneste, og som følgelig ville have kunnet deltage i en udvælgelsesprøve inden for institutionen.

16 De evner, der kræves for at besætte en stilling, som forudsætter specielle kvalifikationer, kan være af en sådan art, at det i særlige tilfælde viser sig, at udvælgelsesprøver er uegnede som middel til at konstatere, om de foreligger;

17 det må således konkluderes, at sagsøgte ikke ved at anvende artikel 29, stk. 2 på ansatte, der allerede var i tjeneste, har krænket denne bestemmelse.

18 Sagsøgerne har i anden række gjort gældende, at vedtægtens artikel 29, stk. 2 kun må anvendes, såfremt visse formelle og materielle betingelser er opfyldt, hvilket ikke skulle være tilfældet i denne sag;

19 de har herved først anført, at det hverken af stillingsopslagene eller senere akter er fremgået, at artikel 29, stk. 2 ville blive bragt i anvendelse, og at disse opslag eller akter ikke var blevet offentliggjort i EF-Tidende

20 Det fremgår af sagens akter, at stillingsopslagene korrekt var blevet meddelt Kommissionens personale i henhold til artikel 29, stk. 1, litra a) og dernæst opslået i de øvrige institutioner i henhold til samme artikels stk. 1, litra c);

21 en beslutning om under en allerede fremskreden ansættelsesprocedure at anvende artikel 29, stk. 2 behøver ikke nødvendigvis at være truffet samtidig

med offentliggørelsen af stillingsopslagene eller at blive bekendtgjort i EF-Tidende;

22 de omstridte beslutninger blev truffet på grundlag af forslag fra de pågældende generaldirektorater, hvori der gjordes rede for grundene til, at de omhandlede stillinger ikke kunne besættes efter fremgangsmåden i artikel 29, stk. 1, litra a);

23 ved anvendelsen af artikel 29, stk. 2 stilles der ikke krav om offentliggørelse, men kun om, at det drejer sig om ansættelse af tjenestemænd i lønklasserne A 1 og A 2 eller om ansættelse til »stillinger, der kræver specielle kvalifikationer«.

24 Sagsøgerne har endvidere gjort gældende, at beslutningen om at anvende artikel 29, stk. 2 har savnet begrundelse, ligesom det ikke har været berettiget at undlade at gennemføre den i artikel 29, stk. 1 »in fine« omhandlede med generel udvælgelsesprøve.

25 Imidlertid fremgår det tilstrækkelig detaljeret af det forslag til udnævnelse til de omstridte stillinger, der den 12. oktober 1973 blev forelagt ansættelsesmyndigheden, hvorfor de krævede kvalifikationer måtte anses som specielle.

26 Sagsøgerne har bestridt, at de omhandlede stillinger krævede sådanne specielle kvalifikationer, at de kun kunne besættes ved den anvendte ekstraordinære procedure.

27 Det tilkommer imidlertid ansættelsesmyndigheden under Domstolens kontrol at afgøre, om de kvalifikationer, der er nødvendige for at bestride en stilling, er specielle;

28 det fremgår af stillingsopslagene, at i den foreliggende sag er den specielle kvalifikation, der krævedes, blevet beskrevet i hvert enkelt tilfælde, og det kan ikke antages, at ansættelsesmyndigheden herved har overskredet grænserne for sit frie skøn.

29 Sagsøgerne har gjort gældende, at vedtægtens artikel 7 og artikel 27, stk. 3 er tilsidesat, fordi de omstridte stillinger blev forbeholdt personer med et bestemt statsborgerskab, i det foreliggende tilfælde italiensk;

30 ifølge sagsøgerne har sagsøgte herved gjort sig skyldig i magtfordrejning, hvilket kan forklare, at sagsøgte hverken har gennemført en intern eller generel udvælgelsesprøve, men har taget fremgangsmåden efter artikel 29, stk. 2 i anvendelse.

31 Vedtægtens artikel 7 og artikel 27, stk. 3 bestemmer, at ingen stilling kan forbeholdes statsborgere fra en bestemt medlemsstat, og at enhver udnævnelse skal ske uden hensyn til statsborgerskab;

32 det må lægges til grund, at Kommissionen i overensstemmelse med Rådet som budgetmyndighed den 25. oktober 1972 på forventet efterbevilling på 1973-budgettet oprettede 20 stillinger i løngruppen A 5 - A 4 ud over antallet af normerede stillinger;

33 efter det af sagsøgte anførte drejede det sig her om at »råde bod på en velkendt geografisk uligevægt til skade for et bestemt statsborgerskab på den måde, at ansættelsesmyndigheden blandt de ansøgere, der fuldt ud opfyldte de specielle kvalifikationer ... valgte ansøgere af dette statsborgerskab«.

34 Nødvendigheden af, at Fællesskabets administrative myndigheder ved ansættelse råder bod på en geografisk uligevægt i stillingerne i dens tjenestegrene, må vige for de krav, der følger af tjenestens interesse og hensynet til ansøgernes personlige fortjenester;

35 da der imidlertid i stillingsopslagene COM/939/72, COM/940/72 og COM/943/72 blev krævet henholdsvis et »indgående kendskab til de særlige problemer i den italienske landbrugsstruktur og politikken til forbedring af denne struktur«, et »indgående kendskab til det italienske landbrugs økonomiske problemer« og et »indgående kendskab til den italienske vinlovgivning«, kan det have været berettiget at foretrække ansøgere med italiensk statsborgerskab, der ganske øjensynligt ville være de bedst egnede til at opfylde de krævede kvalifikationer;

36 for de søgsmåls vedkommende, der omhandler stillingsopslagene COM/939/72, COM/940/72 og COM/943/72, vil Kommissionen følgelig være at frifinde;

37 der må gives sagsøgerne medhold i den tredje søgsmålsgrund, for så vidt angår stillingsopslagene COM/396/72, COM/646/72, COM/931/72, COM/938/72, COM/947/72 og COM/948/72, og de tilsvarende omstridte beslutninger vil være at annullere.

Vedrørende sagsomkostningerne

38 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2 skal den part, der ikke får medhold, afholde sagens omkostninger;

39 sagsøgerne i sagerne 87/74 og 88/74 har ikke fået medhold;

40 sagsøgte har ikke fået medhold i sine påstande, hvad angår stillingerne COM/396/72, COM/646/72, COM/938/72, COM/931/72, COM/947/72 og COM/948/72;

41 imidlertid bestemmer artikel 70 i procesreglementet, at institutionerne selv bærer de af dem afholdte udgifter i sager mod Fællesskabets ansatte.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (første afdeling):

1. **Sagerne 87/74 og 88/74 afvises.**

2. **Beslutningerne om udnævnelse til de stillinger, der var omhandlet i stillingsopslagene COM/396/72, COM/646/72,**

COM/938/72, COM/931/72, COM/947/72 og COM/948/72 annulleres; Kommissionen frifindes for de øvrige krav i sagerne 81-86/74.

3. I sag 87/74 og 88/74 bærer sagsøgerne og sagsøgte hver deres egne omkostninger.

4. Sagsøgte dømmes til betaling af omkostningerne for så vidt angår sag 81-86/74.

Monaco Mertens de Wilmars O'Keeffe

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 29. oktober 1975.

A. Van Houtte
Justitssekretær

R. Monaco
Formand for første afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT J.-P. WARNER FREMSAT DEN 16. OKTOBER 1975 [1]

Høje Ret.

Disse seks sager blev forenet ved kendelse afsagt af Domstolens første afdeling den 5. december 1974. I hver af sagerne går påstanden i det væsentlige ud på, at Domstolen skal annullere ni udnævnelser, som Kommissionen foretog til sine tjenestegrene den 22. oktober 1973.

Kommissionen har anført følgende (svarskriftet side 6 og duplikken side 8 og 9) vedrørende de nærmere omstændigheder, hvorunder disse og visse andre udnævnelser blev foretaget. I 1972 ønskede Kommissionen at genoprette, hvad den beskriver som »en geografisk uligevægt« blandt de ansatte på A 4 - A 5-niveau. Ifølge Kommissionen skyldtes denne uligevægt gennemførelsen af fusionstraktaten og udtrykte sig på den måde, at der på dette niveau var for få tjenestemænd med italiensk statsborgerskab. Til belysning heraf har Kommissionen fremlagt statistisk materiale, der blandt andet viser, at den den 30. juni 1972 i sit personale havde i alt 735 tjenestemænd i lønklasse A 4 og A 5, hvoraf 239 var statsborgere i Benelux, 181 var tyske statsborgere, 167 var franske, 142 var italienske og 6 var statsborgere i lande, der i hvert fald dengang ikke var medlemsstater. Det var Kommissionens opfattelse, at det var absolut nødvendigt at råde bod på »uligevægten« som følge af den snarlige tiltrædelse af de tre nye medlemsstater. På

1 – Oversat fra engelsk.